Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти полїтичні.

(Комунїкат парляментарної комісиї правиці. — Засїданє Кола польского. — Промова пос. Ґреґра в Хоцині.)

Передвчера відбуло ся у Відни засїданє парляментарної комісиї правиці, а про результат нарад оголошено такий комунїкат: „Більшість Палати послів, вірна засадам, висказаним в проєктї адреси, уважає за свій обовязок заявити урочисто, що постановила рішучо, непохитно і з повним пожертвованєм, якого домагає ся повага державы, парляменту і парляментаризму взагалї, станути в обороні поважного і успішного полагоджуваня потреб державы і населеня, недопускаючих проволоки“.

Вчерашнє засїданє польского Кола, яке розпочало ся о годині 6-ій а тревало майже до 9-ої, було дуже численне. Явили ся на нїм майже всї посли. По промові пос. Яворского, котрий візвав зібраних до уконституованя, ухвалено полишити дотеперішну президию. Відтак Яворский присьвятив згадку памяти покійного Уейского а Коло ухвалило устроїти богослуженє.

Відтак приступлено до нарад. Пос. Е. Абрагамович порушив справу елементарних нещасть в Галичинї в наслїдок слоти і повений і потребу державної помочи для навіщених тими нещастями. По обширній дискусиї, в котрій представляли поодинокі посли величину шкід, поручено парляментарній комісиї Кола уложити відповідне нагле внесене, котре поставить в повній палатї пос. Яворский.

Відтак зложив пос. Яворский обширне справозданє о дїяльности комісиї парляментарної Кола польского в сїм роцї. Розправу над внутрішною ситуациєю полїтичною і парляментарною відложено до недїльного засїданя, до котрого часу ситуация може більше вияснить ся і докладнїйше представить ся, а ухвалено лиш поставити на нинїшнім, першім засїданю Палати послів внесенє, дотикаюче реформи реґуляміну Палати. То внесенє поставить презес Кола.

Відтак запала ухвала що-до складу президиї і бюра Палати послів, котрі вибори відбудуть ся вже на нинїшнім засїданю Палати.

При кінци засїданя порушив пос. Генцель справу польскої ґімназиї в Тішинї. Презес Яворский відповів, що парляментарна комісия вставляла ся в тій справі у правительства заявляючи, що надане права публичности згаданій ґімназиї єсть конечне. Коло по поясненю річи приймило то справозданє з вдоволенєм до відомости.

Вкінци пос. Соколовский представив справу друків для судів, які мають друкувати ся у Відни, з поминенєм друкарів краєвих. Ухвалено вислати депутацию до п. Мінїстра судівництва, котра представить єму річ і попросить о зміну зарядженя.

П. Ґреґр промавляв оногди на вічу в Хоцинї. Між иншим говорив про язикові розпорядженя, що они Чехам не принесли нїякого пожитку, бо урядники нїчого собі з них не роблять і поступають по давному, як коли би они нїколи не мали війти в житє. Що-до обструкциї сказав бесїдник, що він противний зміні реґуляміну палати, бо она би на будуче спинила всяку острійшу опозицию. Буде то велика хиба ческих послів, коли би при їх помочи і з їх вини знївечено на будуче успішну опозицию; адже ж Чехи в ческім соймі свого часу також обструкциєю не допустили до угодових пактів і обструкциєю повалили коалїцийне мінїстерство. Такого оружя не слїд дати собі вирвати з рук. Поки-що він не знає, о скілько реґулямін має бути обкровний, бо не належать до дотичної комісиї; але чув, що хотять упірвих послів вилучати з засїдань палати, знести 10 мінутні перерви і т. и. Вкінци ухвалено резолюцию, в котрій між иншим висказано довірє ческим послам і візвано їх, що би радше перейшли в опозицию, ніж мали би запопадати о дрібні здобутки.

Справи краєві.

(Справа помочи для рільничого населеня сїльского, навіщеного елементарними нещастями).

Видїл краєвий спонуканий предкладаними єму від рад повітових справозданями, доказуючими, що в наслїдок довготреваючих слот, повений, градів і инших елементарних причин, положенє населеня рільничого в деяких околицях краю дає причину до занепокоєня, розіслав до всїх повітів обіжник, в котрім жадає зібраня точних і правдивих даних о розмірах і наслїдках сегорічних нещасть. Тї дані мають

3)

Войткове женихане.

(Оповіданє з польского — Севера).

(Дальше).

Заяць сидїв коло панї Заяцевої, дочки на против родичів. Заяць курив люльку осаджену на гнучкім цибушку, розмавляв, сьміяв ся і сплював елеґантно тоненько, як пристало на лїсного з великого скарбу, котрого дочка есть в Америцї панию і має кусень власного ґрунту в Галичинї.

— Ну і щож Войтуньо? — спитав жартуючи. — Як, чи має котра на него охоту?

— Та нехай він перше скаже, котра з нас хоче — відповіла старша.

— Нехай він перше скаже — відозвала ся Заяцева. — Ще дївчата могли би о него побитись.

— Не мали би о кого, та о такого мазницю?

Заяць з легковаженєм викривив губу, потягнув дим з цибушка, затягнув ся і сплюнув — Я вам раджу, їдьте до Америки, до Віктуні, там повіддаете ся як самі схочете.

— Добре тату, але за що? — спитали обі разом.

— Най Вікта вам пришле, я не маю.

— Але що Вікта не присилає, хоч ви їй о тім писали, то треба брати, що єсть — порішила Заяцева.

— Мама правду кажуть — посьвідчили дочки.

— А як вам его Поломиянки з під носа заберуть?

Заяцівні почали сьміяти ся.

— Не кпіть собі, тату, з бідного хлопця і з нас. Щож на них є? Сухі, вилизані, крутять губами, удають панї. Боже!

— Видиш, Франка сподобала ся управителеви з....

Заяцівна здвигнула раменами.

— Так як она, то й я би сподобала ся, кобим лиш хотїла.

— Певне — підперла дочку Заяцева. — Дякуй Богу, старий, що маєш честні дївчата.

На лицях Заяцівних малювала ся гордість, випливаюча з пересьвідченя о своїй непорочности.

II.

Так уложили ся справи в памятну другу недїлю по Зелених сьвятах. Вість укрита в лїсах Полудника наслухувала, що буде дальше, глядячи на зелену долину перерізану синими, блискучими сріблом на сонци водами Вислоки і білою дорогою, а закінченою хребтом горбків з червоними дахами церков і камениць пільзненьских.

— Що дальше? — питала вість дерев, дерева своїм таємничим шумом повтаряли єї збіжам. Збіжа колисані вітром занесли єї до ріки. Вода ударяючи о береги повтаряла тихим плюскотом: що дальше?

А як на злість дальше нїчого не дїяло ся — як маком сїяв.

Войтуньо уникав двірских дївчат, не розмавляв з ними, не давав їм в недїлю цьвітів на вінцї до волося, не змінював вазоників в комнатї панни Елїзи, улюбленої покоївки панинoї, родом з Цешина.

Обурена дївчина повторила кілька разів в присутности цїлої служби:

— Глупий огородник!

— Ще й як! — зашептали хором двірскі дївки. А шкода, бо хороший з него хлопець.

По тім заявленю наступали тихі зітханя і загальнє розсїянє, против котрого Елїза мусїла бороти ся енерґічними виступами.

Хлопець огородничий, аби приподобати ся огородникови, повторив єму ту розмову.

При слові „глупий“, яке вимовив хлопець, облило ся лице Войтуня огнем, очи зловіщо засьвітили. Стиснув долоні в кулаки і хотів ними грозити, але бояв ся, щоби хлопець не зрадив его перед Елїзою, Елїза перед панєю, а панї перед паном.

Тому не грозив затисненими кулаками, але сховав їх в кишенї і понурий, задуманий, укладаючи способи мести, проходжував ся поміж інспекти.

Треба нещастя, що дїдичка в тій хвили найшла ся в огородї і побачила руки огородника в кишенях. Она приступила до него.

— Нинї маємо четвер — відозвала ся поважно — ще три дни до недїлї, до проходів і до триманя рук в кишенях.

Войтуньо станув як вкопаний.

— Прошу панї — шепнув — панна Елїза називає мене глупим.

— Не знаю того, але я прошу бути пильнїйшим і більше працювати в огородї.

— Чиж я не працюю?

послужити до оцінки, якої помочи треба жадати від Держави і краю для населення сільского і в який спосіб зорганізувати акцию.

Видїл краєвий, жадаючи відповіди на поставлені питаня, звертає увагу і кладе на то натиск, що обчисленє шкоди має бути совістне і точне, і що всяка пересада, хотяй би походила з благородних мотивів, радше шкодить, як помагає, бо пересадні інформациї одної части піддають в сумнів точність цїлого справозданя. Дальше звертає Видїл краєвий увагу на то, що задачию публичної помочи не може бути нїколи цїлковите покритє страт, а лиш злагодженє сумних наслїдків нещастя до тої степени, щоби населенє не попало в постійне зубожінє. Вкінци робить замітку, що потрібне доходженє треба перевести в спосіб, який не обудив би в населеню пересадних надїй на поміч, котрої може сподївати ся від Держави або краю.

При кінци зазначує ще Видїл краєвий, що коли-б який повіт не надіслав відповідий на питанє до дня 1 жовтня — то в такім случаю буде то знаком, що він не потрібує нїякої помочи з фондів публичних.

Новинки.

Львів дня 23-го вересня 1897.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила: 1) іменувати: Ів. Тучанского учителем 1-клясової школи в Соколівцї, Ван. Гурску старшою учителькою і Людм. Франковску молодшою при 5-кл. шк. женьскій в Гусятинї, о. Андр. Коштилу римо кат. катихитом в 6 кл. мужескій школї в Бучачи, Каз. Войдилу управителем 2-кл. школи в Угорцї, Ів. Андраєвича управит. 2-кл. школи в Дроговижи, Мих. Туркула такимже управит. в Конкольниках; 2) перенести Фил. Бочкая з 2-кл. школи в Угорцї до 1-кл. в Заміхові; 3) перенести в стан супочинку учителїв шкіл народних: Андр. Татуха з Куликова, Вас. Войнаровского з Сївяви, Володим. Стшелецкого з Хлібичина лїсного, Мих. Пикоровича в Тудорові.

— **До учительских семинарий в Галичинї** записало ся в сїм роцї шкільнім: а) до мужеских 1670 учеників, а б) до женьских 675. Минувшого року було в мужеских семинариях 1629 учеників, а в женьских 694. Фреквенция поодиноких семинарий представляє ся в той спосіб: До мужеских семинарий вписало ся: 1) в Кракові 221 учеників, 2) в Тарнові 195, 3) в Ряшеві 168, 4) у Львові 256, 5) в Станиславові 179, 6) в Терноноли 232, 7) в Самборі 206, 8) в Коросні 78 і 9) в Сокали 135 учеників. (Семинариї в Коросні і Сокали ще неповні). До семинарий женьских вписало ся: 1) в Кракові 240 учениць, 2) в Перемишли 205 і 3) у Львові 230.

— **Іспит зрілости** в речинци осіннім відбув ся в рускій ґімназиї у Львові в днях від 16 до 21 вересня під проводом інспектора краєвого п. І. Левицкого. До іспиту поправчого зголосило ся 9 абітуриєнтів з тих один екстерніст, до цїлого іспиту 16 абітуриєнтів, з тих 3 екстерністи. Сьвідоцтва зрілости отримали: Андрийшин Михайло, Волощак Володимир, Гузар Богдан, Давидяк Володимир, Давидяк Евген, Данялович Алексїй, Калинич Лев, Каміньский Андрій (екст.), Кебузиньский Осип, Криницкий Юлїян, Лозиньский Віктор (екст.), Охримович Михайло, Покотило Григорий, Скородиньский Іван, Собчук Антін, Стрипко Михайло, Танячкевич Кость, Темницкий Кость, Худик Іван. Репробовано на рік 4 (з тих 1 екст.); відступило від іспиту устного двох.

— **Зміна приписів** при іспитах професорских для шкіл середних полягає головно в таких точках. Кандидат може подати ся о письменний іспит вже в семім семестрі студиїв (до тепер по осьмім). Замість трех задач письменних буде давана лише одна. З педаґоґії і з побічних предметів не будуть давати ся окремі письменні задачі. Іспит устний має складати ся не частково а з всїх предметів від разу. Вимоги при такім іспиті обмежені, а комісия іспитова має судити кандидата не з поодиноких відповідий в поодиноких предметах а з цїлости відповідий.

— **Синоди диецезальні.** Заповіджений синод диецезальний у Львові на 28, 29 і 30 вересня по причинї недуги Є. Ем. Митрополита не відбуде ся. „Відомости Архиеп.“ подають, що речинець скликаня синоду есть перенесений на день 12, 13 і 14 жовтня с. р. з тим, що всї прочі постановлення остають незміненими. — Рівнож і синод в Перешли есть відрочений і сего року не відбуде ся. Причина лежить в тім, що Перемиска капітула не есть в комплетї, трох крилошан бракує, а як відомо синод назначує іспитувателїв синодальних при чім нїколи не поминає ся крилошан. При нескомплетованій капітулї мусїв би собор назначити инші особи, що було би получене з ріжними невигодами. Також і приготоване до синоду потребує більше людий.

— **До іспиту кваліфікацийного** в львівскій учительскій семинариї засїло ві второк 126 учительок і 56 учителїв.

— **Учительска конференция** відбула ся під проводом іоспектора п. Володимира Вигошиньского в днях 13 і 14 с. м. в Глинянах. Програма конференцийна складала ся переважно з практичних лекций, переведених з учениками на всїх степенях науки. Лекциї переводили учителї Продзевич з Замостя, Навроцкий з Полтви, Головчак з Задвіря, Красуцкий в Ганачева і Затлокаль з Глинян. По виборах до видїлу конференцийного, комісиї бібліотечної і відпоручника до окружної ради шкільної в Перемишлянах п. Вертипороха з Ляшок королївских, закрив председатель конференцию сердечною подякою за ревну працю.

— **Нова церков при „Народнім Домі“ у Львові** есть вже майже на укінченю. Сего року мають вставити підлогу, двері і вікна. Належить сподївати ся — пише „Душпастир“ — що зі слїдуючим роком буде віддана до публичного ужитку. Кождий хто був у Львові, знає ei імпонуючу будову і красу. Буде се певно по латиньскій катедрі одна з найпросторнїйших сьвятинь у Львові. „Народний Дім“ відбудовуючи ту красну простору сьвятиню чинить незвичайну прислугу сьв. Церкви і нашому обрядови. Вага сеї церкви есть незвичайна, а вартість еї буде ще більша, коли тілько „Народний Дім“ постарає ся і о відповідну духовну обслугу для тої величної сьвятинї. На цїле середмісте одинока, невеличка, тісна церков Успенія Пречистої Діви з трома сьвящениками (парохом і двома сотрудниками) зовсїм не вистарчає.

— **Новий уряд телеґрафічний** з обмеженою службою денною отворено з днем 16 вересня в Балигородї, лїського повіта, при тамошнім ц. к. урядї почтовім.

— **Конкурс.** Сим розписує ся конкурс на одну стипендию з фундациї ювілейної утвореної з фондів повіта калуского на памятку 40 лїтного панованя Найяснїйшого Цісаря Франц Йосифа I в річній квоті 50 зр. — О згадану стипендик

— Бачу слїди занедбаня — ось коло деревця нема палика.

Відійшла.

Войтуньо лишив ся сам, пригноблений, в розпуцї. Дивив ся на деревце, на палик, що коло него лежав, потряс головою усьміхаючись глумливо з зависти щастя.

— Увидїла один палик, що его перевернула вчерашна буря, а не бачить, що я зробив за такий короткий час в огородї.

Несправедливість заболїла его, гадка о нїй стискала ему серце, витворювала в его души жаль до сьвіта і до людий. Опустив голову на груди, примкнув очи і побачив в темнотї Марину з двома грубими косами, спадаючими їй на плече. Дивила ся на него сумно. Сум дївчини потряс ним. Чув в еї очах милосердиє над собою. Милосердиє понижувало его і він запалав гнївом, вхопив вазонок з фуксиєю та щоби зазнати полекшi, хотїв ним з цїлої сили ударити о землю.

Темна сукня дїдички вирнула з тїни дерев на сьвітло. Войтуньо заніс вазоник на своє місце і почав поспішно відсиляти осклені рами інспектів.

Вечером заборонила панї Елїзцї називати огородника глупим, а дївчатам велїла, щоби все говорили до него: пан Войтїх.

Елїза загоріла до хлопця ненавистию. Дївчата сьміяли ся нишком з пана Войтїха, котрому лише що мох покрив губу.

— Який менї там пан! А най его з тим паньством качка копне.. Войтуньо і вже. А як буде нас прискаржувати перед панею і не буде давати цьвітів, то Войтко — і мусить бути добре.

Войтуньо як раз переходив.

— Войтко, Войтко! — почали дївчата з тиха і сьміючись утїкли до кухнї.

Пан Войтїх перейшов удаючи, що не чує. Не поглянув на жадну.

— Чекай Войтку! — крикнула одна з вікна кухнї. — Коли ти навіть не хочеш подивити ся на жадну, то як ми завозьмемо ся з панною, то скоро вигриземо тебе звідси!

Войтуньо мав дуже добрий слух і учув погрози дївчини.

— Хочете мене вигнати, хочете вигризти, чекайте, я вам покажу!

Цїлий вечер переходив по своїй комнатцї, укладаючи пляни мести і ратунку.

Почала ся тиха, завзята борба, котру вела Елїзка разом з двірскими дївчатами, а відпирав Войтуньо і огородничий хлопець.

Глядано союзників. Елїзка найблизша пани, мала великі впливи на дворі і завдяки їм, менші особи кланялись їй, глядаючи протекциї.

Войтуньо остав сам. Помимо того, що силував ся зробити всьо в своїм часї в огородї, зуміла Елїзка все найти хочби найменшу похибку і показати еї пани.

Почали сипати ся на голову бідного хлопця моральні науки і докори. Він утратив свободу мисли, бистрість ума, скорість рухів. Став загикувати ся, забувати, часами попадав в якусь задеревілість — коротко кажучи, поволи дурнїв.

В тім часї випали іменини жінки лїсного з Поломиї, обходжені торжественно в недїлю. Войтуньо одержав письменні запросини, писані рукою Басї, але не поїхав. Бояв ся попасти в яку матню, а до того дїдичка вислала его до Дембицї на стацию з молодими яринами.

Полагодивши справу, вийшов на перон приглянути ся переїзджаючим поїздам. Ледве що машина парова притягнула зі Львова кількадесять ваґонів, а кондуктори поотвирали двері, почув за собою веселе накликуване:

— Войтуню, Войтуню!

Хлопець в миг ока оглянув ся.

Перед ним стояв опалений, високий, молодий хлоп, з годинником в кишени і великим срібним ланцушком.

Приятелї кинули ся в обійми.

— Франку, то ти?

— А хто-ж би инший?

— Що-ж ти тут робиш?

— Іду до Кракова.

— Чого?

— Маю від першого знамените місце в огородї князя Чарторийского.

— В Кракові?

— А де-ж? Кажу тобі, сьвяте жите! Двох огородників, цьвіти на стіл, ярина до кухнї, дерев не богато, інспектів трийцять вікон, оранжерия не велика, а пенсиї двайцять пять зр. на місяць і обід, але такий і тілько, що можна сховати на вечерю.

— То лише гроші збивати і женити ся — відповів сумно Войтуньо і зітхнув.

— Очевидно! — сказав товариш. — Але ходїм напити ся пива і з'їсти кусник ковбаси. Заки доїду до Кракова зголоднїю.

— Щасливий ти! шепнув Войтуньо.

— Правда, а ти нї? Чому?

Войтуньо в розпукою махнув рукою.

— Говори-ж скоро.

— Пан добрий, панї анї слова, але тота Елїзка проклята юдить на мене страшенно.

— На мене не юдила би, я умів би взяти ся до річи. Але ти дїтвак, а глупий, Боже змилуй ся!...

— Який дїтвак? Який глупий? — відповів обиджений Войтуньо. — Знаю, куди ти ідеш, але ти не знаєш, що панї велїла менї женити ся.

— Ага, вже розумію. Панї знає Елїзку, ти еї не пізнав і тому на тебе юдить. — Ой дурний, дурний! — Взяв его під рамя і повів на пиво і ковбасу.

Трутили ся повними склянками і випили їх душком.

Франко поклепав ся по животї.

— Гріє — сказав весело.

І Войтуневи засьвітили ся очи.

— Знаєш що Войтку? Злого не відробиш...

— Знаю, не відроблю — повторив сумно

— Язї не задобриш.

— Нї, не задобрю.

— Скорше чи пізнїйше она виїсть тебе.

можуть убігати ся тілько убогі сини жителів повіта калускoго, уроджені в тутешнім повіті, котрі окінчили 14-тий рік житя і вже ходили до котрої небудь в краю школи промисловоі, або низшоі школи рільничоі і викажуть ся добрим поступом в науках, або мають намір до тих шкіл ходити. — В браку таких кандидатів може бути надана стипендия з тоі фундациі також убогому ученикови шкіл народних, синови жителя замешкалого в повіті калускім, уродженому в тім же повіті, котрий укінчив 6-тий рік житя і викаже ся добрими обичаями і добрим поступом в науках. Подання заосмотрені в вимагані сьвідоцтва належить внести на руки Виділу повітового в Калуши найдальше до 15 жовтня 1897 р. Условія принятя можуть бути переглянені в Президиі Виділу повітового в годинах урядових — *З Виділу повітового в Калуши.*

— **Смерть під камінем** найшов онагди в Янові коло Львова 70-літний робітник Антін Тиндик. Именно в ломах камінних під Острим Горбом обірвав ся величезний камінь і упадаючи убив Тиндика на місци.

— **Нафтова ропа** триснула несподівано в Гумниска́х коло Березова. Жерело показує ся дуже обильне, дає по 70 бочок денно. Спекулянти кинулись по околици арендувати за безцін грунти, по корчмах частують господарів горівкою і пивом...

— **З Тернополя** одержуємо отсе письмо з просьбою о уміщене: „Дня 2 вересня с. р. пропав мені в Тернополи мій син Антін Мормуль з Баворова, 13 літ, упосліджений на умі, округлого лиця, чорного волося, смаглявий, босий, в чорнім кабаті, уміє читати і писати, а при собі носить молитвеник. Хто би з чест. Читателів „Народної Часописи" знав що о хлопцю, зволить з ласки своеі нефранкованим листом повідомити батька Йосифа Мормуля в Баворові, почта в місци".

— **Дорожня у Львові** взмагає ся з дня на день. Ті, що жиють з готового гроша, мусять на сам харч видавати до 15 зр. місячно більше. Ціна бохонця хліба піднесла ся з 18 на 25 і 26 кр. Фунт лучшоі пшеничноі муки передше коштував 7 нині 10 кр., літр гречаних або ячмінних круп підскочив в ціні з 10 на 14 кр., так само фасоля і горох. Бульба коштує в двое тілько ще перед тим. Всякого рода булки прибирають такий дрібний вид, що й нема що до руки брати. Виробляють їх при тім з лихшоі муки. В місті панує по причині дорожні загальне невдоволене.

— **Девятилітний злочинець.** В Кентуки в північній Америці сповнив девятилітний хлопець Jesse Gobbin страшний злочин, що викликав загальне обурене. Украв він своій матери 65 кр., але крадіж завдяки 12-літній сестрі вийшла на яву і недорослий злодій був належито укараний. Страшною злостию закипів він против сестри і постановив пімститись. О півночи вліз він до спальні малоі сестрички, де з нею спав також еі 6-літний брат. На потемки намацав еі горло і перетяв ножем від уха до уха. Страшні стони збудили 6-літного брата і малолітний розбійник утік з дому. Зловлено его в віддаленю 10 миль поза містом і осаджено у вязници. Хлопчиско сей вже перед тим звістний був яко послідний шибеник. Раз хотів підпалити стодолу сусіда за те, що той обив его порядно за крадіж овочів. Одному свому ровесникови всипав аршенику до води, хотячи пімстити ся за се, що тойже набив его в дітячій забаві. Що то з него виросте?

— **Померли:** Николай Браташ, учитель народний в Кукизові, дня 15 с. м., в 30-ім році житя; — Едвард Брандштетер, інспектор податковий зі Львова, дня 21 с. м., скоропостижно, в Бруховичах.

Штука, наука і література.

— **Дзвінка** подвійне число 17 і 18 містить: Початок повістки Ст. Пятки „Суета о насущний"; — оповідане „Істория горця з оливками" Б. Г—ка; — стишок Б. Грінченка „До матери"; продовжене повісти Г. Мальота „Без родини"; — дві байки Я. Жорка „Жолуді та гарбузи" і „Лисичка"; — дальшу часть учених розмов „Никольця з татком" Ост. Макарушки; — байку Б. Грінченка „Стрижена вівця та кудлай"; — повістку „Благородний жовнір". Ілюстраций містить ся в тім числі дві, а то: образок „Послідні цьвіти" і образ Пр. Діви Маріі з молячими ся Запорозцями.

— Певне.

— Нема ради, лише утікати.

— Утікати легко, але де?

— До Кракова.

— Умирати з голоду?

— Дурень ти разом з голодом! Професор в „Ботаніці" дуже тебе любив. Піду до него і скажу ему.

Войтуньо обійняв приятеля за шию і поцілував.

— Може буде мати що доброго, то дам тобі зараз знати.

— Напиши.

— А ти як стій до Кракова. Заїдеш до мене. — Лише напиши.

Дзвінок і свист льокомотиви розлучили приятелів. Франко скочив до ваґона третоі класи.

— Коли будеш у професора? — питав его Войтуньо, коли він появив ся у вікні.

— Коли буду міг. Найпізнійше в неділю.

— Просиж его.

— Жди від мене листу, а тимчасом уцілуй Елізку.

Войтуньо погрозив єму і засьміяв ся весело.

По відході поїзду вернув до коний, сів на бричку і вертаючи до дому, думав о подорожи до Кракова, о розмові з професором, знаменитім місци, Марині і о мести над Елізкою.

III

Не минуло двох тиждні́в, як післанець, вертаючи з Пільзна, приніс Войтуневи лист до огорода.

Утішений хлопець всунувши шістку в руку з просьбою о тайну, сховав лист і аж в полудне отворив его в своій комнатці.

„Дорогий Войтку!

Я був в „Ботаніці" і бачив професора. Знаеш що? Ти уродив ся в чепци. Професор сказав мені, що має для тебе золоте місце, лише боїть ся, чи ти даш ему раду.

Я відповів: Пане професоре, Войтко має голову на карку, лише в одній річи глупий. І виговорив ему всьо о Елізці.

Професор насьміяв ся і велів тобі приїхати. Збирайже свої кости до купи і лети, а напиши, коли приїдеш, то буду ждати на тебе і заберу до своеі буди.

Кажу тобі, нема як Краків, то місто раз! Тут жити, а не умирати.

Цілую тебе щиро, а Елізку устисни від мене. Дав би я їй!

Твій Франко",

Войтуньо перечитав одним духом цілий лист і сів. Зворушене розсаджувало ему груди.

— Дорогий професор — шептав — він все мене любив. Франко крикун, але добрий хлопець. Тож то мусіли сьміяти ся з мене... А най їм буде на здоровле, коби лиш професор дав то місце. Франко пише: золоте — але яке? де? у кого? А як і там найде ся друга Елізка?... Ну, то вже тоді не буду глупий.

Він зірвав ся і почав ходити широкими кроками по комнатці. Розмавляв голосно, оповідав, плескав в руки і сьміяв ся.

Двірска дівчина, несучи обід, учула сьміхи і оповідання. Она задержала ся і наслухувала. Була певна, що хтось єсть у огородника. Може котра з еі ровесниць?

Нагло отворила двері. На середині комнати, з рукою піднесеною до гори, стояв Войтуньо. На вид дівчини змішав ся і хотячи укрити змішане, подав ся до вікна. Дівчина уставляючи начине кидала незамітно боязливі погляди на хлопця. Вилила з горнятка розсіл на таріль, присунула мисочку з галушками і кусниками мяса і тихо а скоро висунула ся з комнатки. Коли опинила ся на дворі, відітхнула глубоко і цілою силою молодих ніг побігла.

— Войтко одурів! — крикнула вбігаючи до кухні.

(Дальше буде.)

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 23 вересня. Fremdenblatt довідує ся з кругів парляментарних, що пос. Шаер, засуджений на вісім місяців вязниці за обиду маєстату, помилуваний з увільненем від всіх правних наслідків.

Будапешт 23 вересня. Цісар Вільгельм пращаний з одушевлене виїхав перед вчера вечером з Будапешту до Німеччини.

Гамбурґ 23 вересня. Вчера рано затонула в Куксгафен в наслідок сильноі бурі торпедова лодка, котроі командантом був князь Фридрих Вільгельм Мекленбурґ-Шверин. Князь і сім осіб утопило ся; 6 осіб виратовано.

Льондон 23 вересня. З Ліми в Перу доносять о сильнім землетрясеню. Зелізниці і телеґрафи перериваі; з людий ніхто не погиб.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Скольо-го і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимноі Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в неділі і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділі і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділі і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відня 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 червнядо 31 серпня лише в неділі і сьвята.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелізници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає ... [illegible]

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.